

Chương 18

Thẩm Đình là một mù đàn bà lắm chuyện!

Vụ Mang Mang cười lạnh: “Sếp em trông thì lạnh lùng đấy ai ngờ lưỡi lại dài như vậy, nói xấu sau lưng người khác, quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong được!”

Nhưng Tiêu Cố Cung chẳng chút nhân tính nào khi nói: “Anh ấy cũng có ý tốt, sợ em thiệt thòi mà.”

Đồ ăn cây táo rào cây sung! Vụ Mang Mang cười giễu: “Quả nhiên là em cầm tiền của anh ta nên nói đỡ cho anh ta!”

Không hợp ý thì nửa câu cũng là nhiều.

Về sau Vụ Mang Mang đi quảng trường Xuân Thiên nhìn thấy Tiêu Cố Cung, mới phát hiện hóa ra tên này không phải vì tiền mới bán đứng bà chị họ.

Mà là thấy gái quen chị.

Vụ Mang Mang quả quyết lấy thuốc nhỏ mắt trong túi xách ra, nhỏ vào mắt, hai dòng nước mắt liền tuôn ra, cô lao đến trước mặt Tiêu Cố Cung.

“Tiêu Cố Cung, anh nói hôm nay tặng ca mà? Anh tặng ca để đi dạo với người khác hả?” Vụ Mang Mang thâm nhủ xem như có cơ hội để diễn vai vợ cả rồi.

Tiêu Cố Cung vẫn chưa hoàn hồn, “Mang Mang.”

Vụ Mang Mang đau thương tuyệt vọng nhìn đôi “cẩu nam nữ” kia, “Tiêu Cố Cung, sao anh lại làm thế với em. Em một ngày làm ba công việc, lúc thăm nhất còn đi bán máu cho anh ra nước ngoài du học, hay lắm, bây giờ anh về nước rồi, định vứt bỏ người vợ Tào Khang này đúng không?”

Chỉ mấy câu ngắn ngủi mà Vụ Mang Mang đã thành công tạo bản thân thành người phụ nữ tốt của Trung Quốc, dẫn đến vô số người qua đường nhìn Tiêu Cố Cung vẻ khinh bỉ.

Đây gọi là quân tử báo thù mười năm chưa muộn, Vụ Mang Mang đắc ý nghĩ, ai bảo em nói đỡ cho sếp em, báo ứng thôi!

Đầu óc Tiêu Cố Cung cũng hoạt động nhanh, lập tức định thần lại, khoác vai Vụ Mang Mang: “Mang Mang, đừng diễn nữa, em đã nói thật với Viện Lê rồi.”

Vụ Mang Mang nhìn Thẩm Viện Lê đứng bên cạnh vẻ đờ đẫn, cô vẫn chưa thoát ra khỏi vai tình địch.

“Chị họ”, Thẩm Viện Lê ngoan ngoãn gọi.

Quả nhiên là khai thật hết rồi.

Vụ Mang Mang kéo Tiêu Cố Cung sang bên, “Thằng khốn này, em có khí phách không hả, nói không có hứng thú mà? Cái này gọi là trai tơ sợ gái đeo bám hả?”

Tiêu Cố Cung sờ mũi, “Say rượu xảy ra chuyện.”

“Xi! Đàn ông say rượu còn cứng đờ mới lạ.” Bạn bè Vụ Mang Mang có rất nhiều cô nàng đều than vãn vấn đề này.

“Chúng ta thật sự phải thảo luận vấn đề này hả?” Tiêu Cố Cung cướp lời Vụ Mang Mang.

Lần này đến Vụ Mang Mang sờ mũi, đúng là không thể bàn chuyện này với em họ được.

Cô chuyển hướng: “Thế chị phí công làm hoa độc à?”

Đương nhiên cũng không phí công, Tiêu Cố Cung đã bám vào bạch phú mỹ thì thẻ ngân hàng của cậu ta rất tự nhiên cũng chuyển cho Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang giận, trong mắt kẻ khác, cô là loại phụ nữ thấy tiền sáng mắt hả?

Vụ Mang Mang hậm hực nhận lấy thẻ trong tay em họ, “Mật mã?”

“Sinh nhật chị.” Tiêu Cố Cung đáp.

Thằng nhóc này khá lắm, chẳng trách em gái Thẩm Đình bỗng dung ngoan như con thỏ vậy, chắc đã sớm đoán được Vụ Mang Mang sẽ nổi điên nên chuẩn bị sẵn quà an ủi.

Nếu Vụ Mang Mang là sếp cũng sẽ vớt Tiêu Cố Cung về công ty mình.

Có thẻ rồi, Vụ Mang Mang bắt đầu thân thiện mua sắm điên cuồng. Vốn dĩ giúp Lộ Lâm phục chế bình cổ cũng xem như có chút tiền, đợt thanh toán thẻ của quý vừa rồi đã kết toán xong, Vụ Mang Mang định kiếm thêm tiền rồi mới đến quảng trường Xuân Thiên này, ai ngờ hôm nay thần tài ghé mắt, lại gặp Tiêu Cố Cung đi chơi với gái.

Vụ Mang Mang vui vẻ thử giày, vì là khách quen nên chụp hình hay gì đó cũng không bị ngăn cản, có tiền chính là bà cô thiên hạ mà.

Hình được đăng vào nhóm bạn, “Đôi màu đen đẹp, hay màu vàng kim đẹp?”

“Đôi vàng kim”, một giọng nam vang lên sau lưng Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang quay lại, ngược nhìn lên, “Ninh tiên sinh?”

Ninh Tranh ngồi cạnh Vụ Mang Mang, “Đàn ông khá thích kiểu giày buộc dây này.”

Sẽ khơi dậy ham muốn trối buộc của các anh chứ gì?

Vụ Mang Mang trầm trợn mắt, nhìn quanh cũng không thấy cô gái nào đi cùng Ninh Tranh, đây là cửa hàng giày nữ đó!

“Ninh tiên sinh, trùng hợp quá?”

Ninh Tranh lấy ngón tay đùa đuôi tóc của Vụ Mang Mang, “Không phải trùng hợp, anh vừa nhìn thấy em bị đá nên theo em đến đây.”

Mẹ kiếp!

“Em không bị đá, đó là em họ em.” Dù sao Vụ Mang Mang cũng có lòng hư vinh, sao có thể cho phép người khác thấy mình bị đá chứ?

Đặc biệt là số lần cô bị đá quá nhiều, thì càng đề tâm đến chuyện đó.

“Nếu đã gặp rồi thì anh mời em dùng cơm nhé.” Ninh Tranh mời, “Gần đây có một quán ăn nhỏ bán bánh bao lòng hấp và canh sườn rất thơm, người thường không biết chỗ này.”

Vụ Mang Mang vốn định từ chối nhưng cuộc đời cô có quá nhiều sở thích, thức ăn ngon đương nhiên cũng là một trong số đó, quán nhỏ mà được đại thiếu gia như Ninh Tranh đây ghé mắt đến thì tuyệt đối đáng thử.

Vụ Mang Mang không thể từ chối, chỉ có thể rửa thầm trong bụng, công tử đào hoa đúng là biết tán gái.

Cuối cùng, giày màu đen và màu vàng kim đều mua cả.

Phụ nữ bắt cần phải tùy hứng, sao phải chọn, có tiền là mua hết, để tránh gặp cảnh đêm ngày hối hận, nhớ mong.

Lúc quẹt thẻ, Ninh Tranh xán lại gần: “Anh quẹt giúp em nhé?”

Nghe nói chấp nhận kim cương của đàn ông tặng cũng có nghĩa là bạn phải chấp nhận người đàn ông này.

Giá trị hai đôi giày cộng lại đã đủ mua một viên kim cương nhỏ xinh đẹp rồi.

Vụ Mang Mang lặng lẽ móc thẻ của Tiêu Cố Cung ra, vẫn là tiêu tiền của em họ thì yên tâm hơn, dù sao tiến sĩ Tiêu, cậu của cô, rất biết kiếm tiền, em họ cô cũng rất biết kiếm tiền.

Quán ăn nhỏ bán bánh bao chẳng có bảng hiệu, nhỏ đến mức chỉ khoảng mười mét vuông, trừ phần nhà bếp ra thì diện tích còn lại chỉ đủ kê một cái bàn, Vụ Mang Mang và Ninh Tranh đành ngồi ăn trên chiếc bàn nhỏ đặt tạm ven đường, cũng xem như may mắn rồi vì có những người còn phải bung bát canh sườn, ngồi xồm bên đường gặm bánh bao nữa.

Ninh Tranh lấy giấy cuộn trên bàn ra lau vết dầu mỡ trên ghế cho Vụ Mang Mang, còn galant kéo ghế ra sau cho cô.

Ăn ở quán lề đường mà hưởng thụ đãi ngộ của đại tiệc kiểu Pháp.

Món canh sườn hầm rất thơm và đậm đà, đặc biệt là váng dầu trên bề mặt cực kỳ ít, gần như trong vắt nhìn tới đáy, điều duy nhất đáng tiếc chính là rắc hành lá mà Vụ Mang Mang lại không thích ăn.

Ninh Tranh rất tự nhiên cầm lấy bát của cô, dùng đũa gấp hành ra từng chút một cho Vụ Mang Mang.

Còn Vụ Mang Mang một mặt gặm bánh bao ngon lành, cảm thán nhân thịt của nó đúng là mỹ vị nhân gian, một mặt nói với Ninh Tranh: “Gọi thêm bát nữa là được rồi, anh lựa như thế đến năm nào tháng nào đây, người ta còn đang đợi chỗ kia.”

Nghe câu đó, Ninh công tử vốn đánh rắm cũng phải đòi hỏi âm thanh tao nhã lúc này đã phải chửi thề trong bụng, đúng là lòng tốt bị chó gặm rồi.

Vụ Mang Mang ghé sát mặt lại gần Ninh Tranh, đôi mắt to lấp lánh như sao sa, cô nở nụ cười gian xảo, “Có phải anh nghĩ lòng tốt trở thành công cốc không?”

“Nếu hai ta ngủ với nhau rồi, lần sau người gấp hành có phải sẽ đổi lại là em?” Vụ Mang Mang nhướn mắt, dáng vẻ vừa kiêu kỳ vừa ngạo nghễ, mà như thế lại khơi dậy dục vọng xấu xa che giấu sâu trong con người Ninh Tranh.

Khoảng cách gần nhau như thế, bộ ngực đã ngay trước mắt Ninh Tranh, hơi cúi nhìn xuống là có thể nhìn thấy khe rãnh trắng như tuyết và cả chút đường viền màu đen dưới cổ áo pull cô đang mặc.

Chỉ dựa vào chút ngọt ngào đó, lại nghĩ đến phong cảnh dưới chiếc áo pull kia là Ninh Tranh đã thấy yết hầu nghẹn lại, không tìm được có phản ứng.

Yêu nghiệt này xem như biết thử thách anh ta.

“Con gái đừng nói năng thô lỗ như vậy.” Ninh Tranh cố tỏ ra đứng đắn, rồi nói tiếp: “Nếu như ngu thật thì đương nhiên vẫn là anh gấp hành cho em.”

Ninh Tranh đẩy bát canh đã gấp hết hành ra trước mặt Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang vừa nhai bánh bao vừa húp một ngụm canh sườn, đúng là hưởng thụ số một nhân gian, “Nói thế thì anh đã biết rõ em không thích hành rồi, lần sau còn chọn bát canh hành cho em nữa à?”

Vụ Mang Mang giả bộ e thẹn đặt tay lên ngực, nũng nịu: “Muốn theo đuổi người ta mà lại không chu đáo thế sao?”

Ninh Tranh cười, dùng ngón tay lau đi vết dầu mỡ bên khóe môi Vụ Mang Mang, cô không né tránh, kinh nghiệm đùa cợt con trai nhà lành của cô có lẽ không ít hơn Ninh Tranh khi đùa giỡn các cô gái.

Để mặc cho ngón tay cái của Ninh Tranh sờ vào môi mình, cô nghe Ninh Tranh nói: “Hay là em thử với anh xem sao?”

Vụ Mang Mang lại nuốt một miếng bánh bao, rồi mới lau miệng và nghiêm túc nói: “Nhưng em hẹn hò bạn trai đều lấy hôn nhân làm tiền đề.”

Đó không phải là nói dối.

Với kinh nghiệm yêu đương phong phú Vụ Mang Mang đã sớm chán ngán những mối quan hệ được chăng hay chớ rồi.

“Em còn trẻ như thế mà đã muốn nhảy xuống mộ rồi à?” Ninh Tranh ngồi thẳng lại, người như anh ta hẳn nghĩ kết hôn là thấy đầu to ra.

“Em chỉ sợ chết mà không có chỗ chôn thôi.” Vụ Mang Mang đáp trả, gọi ông chủ đến tính tiền.

Ninh Tranh lấy tờ một trăm tệ ra, ông chủ nói bằng giọng Tứ Xuyên: “Có tiền lẻ không, ban nãy thối lại cho hai tờ một trăm rồi, không còn tiền lẻ nữa.”

Ninh Tranh nhìn Vụ Mang Mang, cô đành móc ví tiền ra.

Lúc đó chuyện xảy ra quá nhanh, trong ví tiền dày cộp của Ninh Tranh, một xấp tờ đỏ đã lọt vào mắt kẻ gian, nhân lúc anh ta phân tâm nhìn Vụ Mang Mang kẻ gian đã nhanh tay chụp lấy ví tiền anh đặt bên cạnh lên rồi bỏ chạy.

Nghiệp Vụ Mang Mang ném ví tiền của cô cho Ninh Tranh rồi chạy đuổi theo.

Cô nàng tuy chỉ cao một mét sáu mươi bảy, nhưng lại có đôi chân dài hiếm thấy, dài hơn tỷ lệ đến mười phân, đôi chân ấy dài đến eo, cơ thể lại linh hoạt, chỉ chạy mấy bước đã chụp được cổ áo tên trộm trước khi hắn kịp nhảy lên xe máy điện, kéo ra bên cạnh chiếc xe.

Cúi chỏ thúc mạnh ra sau, tên trộm đã nằm lăn ra đất, Vụ Mang Mang quay người đập hắn, lần này không phải diễn vai cảnh sát đặc khu Hồng Kông nữa mà cô nói bằng giọng hí kịch: “Bọn đạo chích phương nào, lại dám trộm ví tiền của bạn bà cô đây hả?”

Dáng vẻ đặc ý và phóng khoáng của Vụ Mang Mang giống y hệt phong cách của đại sư tỷ phái Nga Mi.

Không ai hiểu được sự đặc ý trong lòng Vụ Mang Mang, võ thuật học hành hôm nay xem như có đất dụng võ.

Bình thường đánh mấy tên trộm vặt là chuyện bình thường, hôm nay hành hiệp trọng nghĩa, còn tiện thể diễn phim nghĩa khí “rút dao tương trợ bạn bè”.

Kiểu feel đó thật không chỉ sáng khoái bình thường đâu.

Lúc này Ninh Tranh chạy tới, ban nãy anh ta thực sự bị chấn động, vốn nghĩ cô là một hồ ly tinh yếu điệu, ngờ đâu nguyên hình lại là một nữ hán tử.

Chuyện này thực khiến người ta tụt hết cả cảm xúc.

Nhưng khi mắt Ninh Tranh trượt xuống, thấy Vụ Mang Mang sau khi đặc ý thì tay cầm ví tiền chống lên đầu gối, cúi lưng thở hỏn hển.

Cổ áo pull cũng mở ra hoàn toàn, lần này không chỉ là nhìn thấy viền màu đen nữa, mà toàn bộ quả đào môn môn đều thu gọn trong tầm mắt.

Thở hỏn hển gấp gấp như thể mới bị “thiệt thòi” vậy, đúng là khiến người khác dâng trào cảm xúc mà.

Vụ Mang Mang đưa ví tiền cho Ninh Tranh rồi đích thân gọi báo cảnh sát.

Thời buổi này không ai dám động vào bọn trộm cướp vì sợ chúng quay lại trả thù. Lần này Ninh Tranh đã có tác dụng, anh ta chạm nhẹ vào vai Vụ Mang Mang: “Đừng sợ, để anh xử bọn nó cho, chúng ta sẽ phạt nặng bọn chúng. Cho chúng không còn dám xuất hiện trước mặt em nữa.”

Vụ Mang Mang ngược lên nhìn Ninh Tranh, lúc này trông anh ta đẹp trai óch xà lách hơn chút rồi đấy.

Có điều vẫn phải ghi khẩu cung, dù có đặc quyền đến mấy cũng phải thực hiện đúng quy tắc.

Thực lãng phí thời gian, Vụ Mang Mang không kìm được than thở: “Vị anh dựng lăm tiền thế để làm gì? Mang thế đi là được mà?”

Có người đàn ông phong cách nào mà lại mang tiền mặt vượt quá hai trăm tệ trong ví chứ?

Chỉ có Vụ Mang Mang không hiểu được vũ khí tán gái của Ninh Tranh.

Trên thế giới này có rất nhiều người phụ nữ yêu tiền, và những người phụ nữ không yêu tiền lại càng nhiều hơn.

Không phải lần nào Ninh công tử vung một mớ tiền ra cũng có thể khiến phụ nữ nhảy bổ vào anh ta được.

Thế nên tuyệt chiêu của Ninh công tử là dẫn những cô nàng đó đi ăn đủ mọi hàng quán vô danh, ẩm thực ngon lành, thông qua việc nắm bắt dạ dày của họ để đạt được quyền lợi bước vào con đường x họ.

Làm thế sẽ khiến anh ta trở nên gần gũi hơn, không để phụ nữ có cơ hội vì thấy đẳng cấp quá chênh lệch mà đánh trống rút lui.

Hàng quán nhỏ thế này làm sao quẹt thẻ?

Ngược lại nếu bảo Ninh công tử dùng phần mềm chuyên khoản thì có vẻ rẻ tiền quá.

Ngoài ra, nếu là mua deal giảm giá thì càng không được phép.

Tiết kiệm tiền là rất mất giá.

Nên tiền mặt mới là bá chủ.